

Ο Φ.—Ζούρ φορτυνέ ντε νδτρ ανφάνς...

Ο Π.—'Η κόρη μου ο' άρέσει ;

Ο Φ.—Παρέλ ντονέρ, βρέ Περικλή, δακτυλιδένια μέση !..
μινιόν έ πάλ κέμ έν σουάρ 'ντ' ότν ά λά Μυσσέ...

Ο Π.—'Από προχθές, βρέ Φασουλή, τής έδαλα κορσέ.

(Εισέρχονται 'στην αίθουσαν ή Κᾶ, ή Ψί και άλλαι κυρίες πολυτάλαντοι και δέσποιναι μεγάλαι μέ δλα των τὰ φίλτατα και άκανα μωρά και διαχύνεται παντού ό γέλως κι' ή χαρά. Φιλοϋνται, τρέχουν και πετοϋν με μπράτσα γυμνωμένα, με ρόδα εις τὰ στήθων των και με μαλλιά λυμένα, τὰ βλέπουν δ' οι γεννήτορες μετά χαράς μεγάλης κι' ή μία πλέκει στέφανα εις τὰ παιδιὰ τής άλλης. Έν τούτοις έμφανίζονται και δεσποινίδες τόσαι αιγλήσοσαι, χαρίεσαι, φιλομειδεΐς, σκιρτώσαι, κι' εις ώμους χύνεται γυμνούς ή άφρονός των κόμη, κι' εισέρχεται με τὰς μικράς και ή Ροζού άκόμη.

'Αλλά έμβαίνει μετ' αυτής τής παιδικής άγέλης και τὸ γνωστὸν ανφάν γκατέ, ό Φίλιππας ό Δέλης, πρὸς δὲ ό γέρο Καλλιγᾶς, μικρὸς έν τοῖς μεγάλοις, ό Δεονάρδος, ό Ψιακῆς, ό στρατηγὸς ό Ράλλης, ό ένας κι' άλλος νεαρὸς τοῦ τόπου ευπατριδῆς, πρὸς δὲ και ό μικροῦτσικος ό Παρασκευαΐδης, ό κύριος Πατρίκιος, ή θάλλουσα νεότης, Σκουλούδης, Σγούτας, Μαυρουδῆς, και ό Τσιγγρὸς ό [Χιώτης.

Κατόπιν ό Γενήσαρλης και τόσοι χορευται και ό Δεμαίτρ κι' ό Μονθολών και άλλοι πρεσβευται μετὰ σταυρῶν και σεληνῶν κι' ήλιων και αστέρων, μά και ό Κόζεκ έρχεται μετ' έλου τοῦ όμίλου, γιὰ δρὸ θανάτους ένταυτῷ βαρὺ τὸ πένθος φέρων, τὸν τοῦ Ροδόλφου θάνατον και τοῦ 'δικου του σκύλου. Και ό Ζερὺ ό Γραμματεὺς με Γάλλους μερικὸς και ό τής Ρίρτας πλοίαρχος με Ρώσους ναυτικούς, κι' ό Θεοτόκης μετ' αὐτῶν και άλλοι έν τοῖς πρώτοις, έν οἷς κι' οι πρὸν Υπουργοὶ Μανέτας και Βουλπιώτης, άρχίζει δὲ ό Φασουλῆς προσφώνησιν εὐθύς, και συγκινεῖται δι' αὐτοὺς μεγάλως ό καθεὶς.)

Ο Φ.—Μανθάνω μετὰ λύπης μου πῶς Υπουργοὶ δὲν εἶσθε και λέγουν δι κατ' αὐτὸς κι' οι δύο παραιτεῖσθε, διότι, έξοχώτατοι, με δλα σας τὰ φῶτα δὲν πέρνει ἀπὸ Γαλλικὰ τὸ ντόπιό σας κεφάλι, και ήδη, ότε θὰ γενοῦν σπουδαῖα γεγονότα, πρέπει και σεις 'στὰ Γαλλικὰ νὰ εἶσθε παππαγάλοι, και γὰρ τῶν γάμων εἴφθασε ή ένδεξος ήμέρα, όπου Μονάρχαι κραταιοὶ θὰ έλθουν έδῶ πέρα, και δὲν θὰ εἰμπορέσετε νὰ συνεννοηθῆτε όπόταν εις τ' 'Ανάκτορα με τούτους εὐρεθῆτε, και οὕτω πῶς θὰ προσβληθῇ 'στοὺς ἐπισήμους ξένους ή εξυπνάδα ή πολλή κι' ή εύκλεια τοῦ γένους. Με θλίψιν ἀπερίγραπτον 'σὸν οἶκον μου σὰς βλέπω κι' εις τὴν ἐκμάθησιν αὐτῆς τής γλώσσης σὰς προτρέπω, έφ' ό σὰς δίδω δωρεὰν έξάγων έκ τοῦ κόρφου τὴν μέθοδον τὴν Γαλλικὴν τοῦ πάλαι 'Ολλενδόρφου.

(Εἶπεν αὐτὰ κι' ήκούσθησαν ἀλαλαγμοὶ και κρότοι

κι' έθώπευσε τὴν ἀχαμνὴν γαστέρα τοῦ Βουλπιώ, όπόταν φθάνει έξαφνα παχὺς φουστεινῆς κι' ό ένας κι' άλλος τῶν Ρωμηῶν δαφνοστεφῆς έλθει και μετ' αὐτῶν εισέρχεται ό μέγας Δαμαλᾶς, ποῦ εἶναι υποψήφιος κι' αὐτὸς Μητροπολίτης, και ό Παυλίδης τῶν αὐγῶν εξ αίγλης ἀναυγάζει, κι' ό Δήμαρχος τοῦ 'Αστεος περὶ νεροῦ κραινῆς, μά φθάνει και ό Στάϊκος γοργὸς μετ' 'Ασκήτων, λέγων πολλὰ περιέργα περὶ τῶν ὑπονόμων, και τέλος ό Πρωθυπουργὸς με τὰ ψηλὰ φωνάζει, κι' έμπρός του υποκλίνονται τὰ Φασουλῆς έλα.

Ο Φ.—'Ως εὖ παρέστης, ένδεξε Πρωθυπουργέ τοῦ κράτους, μαζί με δλα τὰ παιδιὰ και τοὺς έκλαμπροτάτους. Κι' έγώ και ή κυρία μου κι' ό κόσμος σὰς συγχαίρει, διότι εἰσπύνατε ἀπὸ τοὺς βουλευτὰς, και τὰ παπούτσια εἰσι των έπηραν εις τὸ χέρι, και ξόμπαν τὸ 'Ελληνικὸν χορεὺς κατ' αὐτὰς. Διὸ τολμᾷ κι' ό Φασουλῆς με σὰς ν' ἀναφωνῇ πῶς ή 'Ελλάς προῦρίσται νὰ ζήσῃ και θὰ ζήσῃ.

Ο ΤΡ.—Σὰς ἀναγγέλλω μ' έξαφιν και μ' ένθουσιασμένον πῶς τὸν πολὺν επέρασα προὑπολογισμὸν, και ήδη βλέπω άσμενος τριγύρω συνηγμένους τοὺς τρισολβίους χορευτὰς και τοὺς καρποὺς τοῦ χοροῦ συγχαίρω δὲ ἀπὸ ψυχῆς τὸ ένα κι' άλλο φίλον, διότι ρέπει 'σὸν χορὸν και θέσει τε και φύσει, κι' έκ τούτου καταφαίνεται κι' εις πάντας εἶναι ὅτι πῶς ή 'Ελλάς προῦρίσται νὰ ζήσῃ και θὰ ζήσῃ.

(Ταῦτα εἰπὼν ό Πρόεδρος φωνάζει « και τὸν χορὸν κι' 'Ιδὸν οι βασιλόπαιδες πλακόνουν έσπευμένως, και μόνον ό Διάδοχος δὲν έρχεται τοῦ θρόνου, διότι έμποδίζεται ὡς ἀρραβωνιασμένος.

Και προσφωνήσεις γίνονται τοῦ Φασουλῆ πολλὰ και παιανίς, ή μουσικὴ τὸ θᾶλς τὸ Ζουμπιλέ, ό δὲ Μανέτας έξαφνα με τὸν Βουλπιώτη φέυγει, και εις τὴν μέθην τοῦ χοροῦ ἀφίνονται τὰ ζένη, χορεύουν δὲ τὴν Φασουλῆ κομποὶ λιμοκοντόροι, χορεύει δὲ με τὸν Ζερὺ και ή μικρὰ τής κόρης ό δὲ υἱὸς τής φαίνεται μετὰ μιᾶς μεγάλης και βίβαβι με δρὸ μωρὰ ό στρατηγὸς ό Ράλλης. 'Ορμᾷ κι' ό Δέλης 'σὸν χορὸν με πρώτῃν εὐαγγελίαν, χορεύει δὲ κι' ό Φασουλῆς τοῦ Κόζεκ τὴν κυρίαν μετὰ πολλῆς λεπτότητος και τέχνης έξαίρετον, τής Ρίρτας δὲ ό πλοίαρχος μετὰ τής Περικλέτας, ἀλλὰ εις ένα στρόβιλον έξαίφνης τοῦ χοροῦ τής Περικλέτου λύνεται τὸ άσπρο μισοφόρι, ό Σγούτας δὲ βρυχώμενος έν μέσῳ τοῦ σοφοῦ τοιμπᾶ 'σὸ μπράτσο τὸ δεξι τοῦ Περικλῆ τὴν κόρη πλὴν τὸ συμδᾶν ό Περικλῆς μακρόθεν διακρίνει, και εις τὸν Σγούταν προσελθὼν τρεῖς καρδιζαῖς τοῦ 'Ενφ δὲ γίνονται αὐτὰ ό Φασουλῆς χαζεύει και εις τοὺς κύκλους τῶν παιδῶν τοιαῦτα ρητορεύει.)

Ο Φ.—'Ω μεζ' ανφάν αγαπητᾶ, εὐδαίμονες βλαστοὶ, λυμῆρ ντὲ γκρέκ, και μέλλοντες πολῖται και άσται, ὦ άρρενα και θήλεα κι' οὐδέτερα προσέτι, όπου περνοῦν άμέριμνα τὰ παιδικὰ σας ἔτη, τὴν πρώτῃν άδολον χαρὰν μὴν κρύπτετε 'στὰ στήν.

και ἀπὸ τώρα μάθετε τὰ τῶν μεγάλων ήθη, τῆς ευγενείας τοὺς λεπτοὺς και άδρότάτους τρόπους, κι' άρχίσετε νὰ κάμνετε τοὺς σοβαροὺς ανθρώπους. Μὴ με άθῶα παίγνια περνᾶτε τὸν καιρὸν σας, μόνον τῆς μόδας οι χοροὶ ἄς εἶναι όνειρόν σας, ή μέθη και ή έκστασις στροβίλου παραφόρου, τρεῖς υποκλίσεις ταπεινὰ κομποῦ λιμοκοντόρου, οι έπαινοι κι' οι θαυμασμοὶ παντὸς άδρου κυρίου, ή χάρις ή επαγωγὸς βλακὸς Σκερεταρίου, τῶν νεύρων ή έξέγερσις έκ τοῦ πολλοῦ καμάτου, δλίγον χειροσφίξιμο σφριγῶντος διπλωμάτου, οι φθόγγοι τῆς Μαμζέλ Νιτεῦς ή άλλης όπερέτας, κανένα λύσιμο κρυφὸ κορσέ ή καλτσόδετας, δλίγος έρως τῆς στιγμῆς, σπρωξίματα τρελλά, τσακίσματα, λυγίσματα, κιχλίσματα πολλὰ, μὰ τσαλέτα τρὲ ζολί, καθρέπτης νόκτα 'μέρα, συζήτησις και σχόλια περὶ τῆς Βερασκέρας, λατρεία και θυμίαμα πρὸς τὴν θεὰν τῆς Πάφου, εις σ'ζυγος φλεγματικὸς με κέρτατα έλάφου, κοκκὺ, μπαττὺ δὲ τρὲ κοντάν, συρμὸς, κοκεταρία, δαπάναι, διαζύγιον και μιὰ ζωντοχρηεῖα.

Ποτὲ ἄς μὴ σὰς συγκινή έν αἰσθημα γενναῖον, οὐδὲ πατριδὸς εύκλεια, οὐδὲ στοργὴ γονέων, οὐδ' έρως τις τὰς παρειὰς τῆς κόρης πορφυρόνων, οὐδ' άρετὴ και παιδευσὶς και ρόδα Μαραθῶνων. Μὴ πρὸς θεοῦ αἰσθάνεσθε ποτὲ σας συγκινήσεις, ἄς μὴ σὰς τέρπη, μεζ' ανφάν, οὐδ' ή ανθυσα φύσις, οὐδὲ άμνων σκιρτήματα, οὐδὲ άθῶος γέλως, οὐδὲ σεμνῆς ποιήσεως και άρμονίας μέλος, οὐδὲ καμμία παιδιὰ, οὐδὲ πτηνῶν φωνή, οὐδ' ό, τι άλλο τὰς μικρὰς υπάρξεις συγκινεῖ, κι' ἄς εἶναι μόνον ό χορὸς και ή κοκεταρία άρσενικῶν και θηλυκῶν φροντῆς και φλυαρία, και άσχολεῖσθε εις αὐτὸν εξ άπαλῶν δνύκων, ἵνα μὴ λέγεσθε βλαστοὶ βαναύσων και προστύχων. Μᾶς φθάνει τόση άρετὴ και τιμότης πλέον, και ἄς αφήσωμεν αὐτὴν εις πάντα ψωραλέον. Γιὰ τέτοια κυρουφεζάλα μὴν έχετε σεκλέτι, αφήσετε διὰ παντὸς τὰς σκέψεις τὰς γελοίας, και εἴθε εἶταν φθάσετε 'στὰ δώδεκά σας ἔτη μ' έξογκωμένα: γύρω μου νὰ σὰς ἴδῳ κοιλίας.

Ναί, μεζ' ανφάν αγαπητᾶ, δὲν θέλετε και σεις, πᾶς άρρην γόνος τρυφερὸς και πᾶσα κοραῖς, νὰ σκέπτεται περὶ χορῶν πολλὰ τε και μεγάλα, ένφ άκόμη τρέφεται με παραμάννας γάλα ; και εἶταν μεγαλώσετε δὲν έχετε τὸν πόθον νὰ φέρετε και σεις 'στὸ φῶς κανένα πλάσμα νόθον ; Πρέπει νὰ έχη κι' ή 'Ελλάς 'στὸ μέλλον ὡς σωτήρας λιμοκοντόρους χορευτὰς καθῶς και ζωντοχῆρας, νὰ εἶναι άδερα ή καρδιά και άδερο τὸ κεφάλι, αν θέλῃ νὰ φανῇ κι' αὐτὴ δογρήγορα μεγάλη. 'Εμεῖς ποσῶς δὲν έχομεν άνάγκην στρατοπέδων, διότι δι' αὐτῶν ποτὲ τὸ έθνος δὲν ύφώθη, και μόνον αν φροντίζωμεν περὶ χορῶν τῶν παιδῶν πιστεύω νὰ εκπληρωθῶν οι πρὸ αἰῶνων πόθοι. Δι' δλα ταῦτα, τέκνα μου πολυαγαπημένα, χορεύετε νυχθημερὸν έν όργασμῷ και λύσση, και τώρα εἰς σας μαζί φωνάζετε μ' έμένα πῶς ή 'Ελλάς προῦρίσται νὰ ζήσῃ και θὰ ζήσῃ.

(Ταῦτα εἰπὼν ό Φασουλῆς εις τῶν παιδῶν τᾶσκέρι έκ μέσης τοὺς γεννήτορας τῶν χορευτῶν συγχαίρει, και παιανίς, ή μουσικὴ τὸ Ζουμπιλέ και πάλιν κι' έκ νέου εἰσι ρίπτονται εις τοῦ χοροῦ τὴν ζάλην, κι' άσθμαίνουσιν τὰ γεννήματα παντὸς έκλαμπροτάτου, άλλ' έξαφνα ενός μωροῦ τοῦ φεύγουν τὰ φίλά του, και εἰλον συνταράσσεται τὸ ευγενὲς στοιχείον, ένφ λαλεῖ ό Δήμαρχος περὶ οὐροδοχείων, ή δὲ κυρία τοῦ σπητιοῦ εις κρύφιν τι μέρος με τὸν γνωστὸν τῆς Μονθολῶν γελᾷ ιδιαιτέρως, τὴν βλέπει δὲ ή Περικλῆ κι' ἀπὸ τὴν ζήλεα σκάζει και μ' έξημμένον πρόσωπον κοντὰ τῆς πλησιάζει.)

Η Π.—Παραπολὺ έκόλλησες 'στὸν Μονθολῶν, κυρία, κι' ήσυχασε, παρακαλῶ, μὴ γίνῃ φασαρία.

Η Φ.—Εἶδες εκεί άπαίτησις ! ..

Η Π.—Θὰ γίνῃ νταβατοῦρι...

δὲν εἶναι και ό Μονθολῶν γιὰ τὴ 'δική σου μούρη.

Η Φ.—'Εσπὲς ντὲ γκρί, Σαλόπ, Μπεκάς...

Η Π.—Σιλᾶνς μαϊτρέσσα βρώμα.

Η Φ.—Θὰ σὲ ύδρίσω Γαλλιστι και 'Αγγλιστι άκόμα.

Η Π.—'Εχεις και μούτρα και μιλάς;...

Η Φ.—Μὸν ντιέ, μὸν ντιέ, τί λέρα!

Η Π.—Βοὺ ζέτ, μαντάμ, τρὲ ριντικὺλ...

Η Φ.—Κακὴ ψυχρὴ σου 'μέρα.

Η Π.—Θὰ σοῦ άρπάξω τὰ μαλλιά...

Η Φ.—Βοὺ ζέτ ένπερτινάντ...

Η Π.—Βοὺ ζέτ κομμύν, βοὺ ζέτ κοκκότ, έ κομ έν γκουδερ-

[νάντ.

Η Φ.—Ρέτε, άγκλι φέίς, μόνκεϋ, οὐίτες και κατεργάρα.

Η Π.—'Ω χήνα, γκούουζ, στοιόμπιντ, ἄς, ποῦ θὰ εἶπῃ γαί-

[δάρα.

('Η μιὰ τῆς άλλης τὰ μαλλιά με λύσαν συναρπάζει, ό σκούρ, ό σκούρ, έλ σὸν φασέ, ό Μονθολῶν φωνάζει, και μες 'στὴ σάλα γίνεταί τριχοῦβετος καυγάς, κι' ανακατεθονται πολλοὶ κι' ό γέρο Καλλιγᾶς, ένφ δὲ εἰλον σείεται τοῦ Φασουλῆ τὸ σπῆτι πέφτει μεγάλη κουτσουλᾶ 'στοῦ Μονθολῶν τὴ μύτη, και στρέφει πρὸς τὴν όροφὴν με θαυμασμὸν μεγάλον και βλέπει ἀπὸ πάνω του γελῶντα παππαγάλον, και ἀπορεῖ κι' εξίσταται και τὸν σταυρὸ του κάνει πῶς άρραγε ό ψιττακὸς εὐρέθη 'στὸ ταβάν. Πλὴν μετὰ κάμποσα λεπτὰ τὸ μάλλωμα τελεῖται και πάλιν επαφρόδιτοι έμβαίνουν 'στὸ σαλόνι αἱ δύο άντεράστρια με τὰ μαλλιά φρεῖ και τότε παίζ' ή μουσικὴ τὸ μᾶς τοῦ Βουλανῆ, ένφ δὲ εἰς ό χορὸς και εἰς ό δῶς διαφλέγει ό νοικοκύρης Φασουλῆς 'σὸν Περικλέτον λέγει.)

Ο Φ.—Πῶς σοῦ εἶφάν ή καυγάς;

Ο Π.—Θαυμάσιος τρόντι!

Ο Φ.—Και τῆς 'δικῆς σου φαίνεται πῶς τῆς πᾶνι τὸ δόντι.

Ο Π.—Δίξα νὰ έχη ό θεὸς ποῦ εἶνε τοῦ κόσμου...

δὲν ξέρει ποσὸν χαίρομαι, σ' όρκίζομαι 'στὸ φῶς μου.

Ο Φ.—Και ή 'δική μου, μὸν κανοφρέ, εις τὴ στιγμὴ ανάδει.

ένφ προτὰ σὲ κάθε, τί εἶφάνετα κουτάδι.

Ο Π.—Καί τί τιμὴ !.. 'σὸν Μονθολῶν τὰ μάτια των νὰ ρίξουν.

Ο Φ.—Πιστεύω ή γυναῖκες μας πῶς θὰ μᾶς αναβέξουν.

Ο Π.—Πρχματικῶς, βρέ Φασουλῆ, ευτυχισμένοι χρόνοι!

(Ὁ Μεγαλόσταυρος Τσιγγρὸς τὸν Φασουλὴν σιμόνει, κομπάζων δὲ καὶ γαυριῶν ὁ Φασουλὴς τὸν πέρνει καὶ εἰς τὸ πλούσιον μπουφρὲ σιγὰ σιγὰ τὸν φέρνει.)

Ο Φ.—'Ελάστενε, σιὸρ Τσιγγρέ, νὰ δῆτε τὰ καλὰ μου ...
σιὸρ μὰ παρὼλ ἐξώδεψα τὰ μαλλοκέφαλά μου.
Γιὰ πῆγτε τοῦτο τὸ κρασί νὰ δῆτε τί ἀξίζει!..
ὡς χίλια φράγκα καθεμὶνὰ μποτίλια μου κοστίζει.

Ο ΤΣ.—Τὸ παρκάνετεν θαρρῶ...

Ο Φ.—

Σὰς λέγω τὴν ἀλήθεια.

Ο ΤΣ.—Σ' ἐμένα λές, διαδόντρου γυιέ, αὐτὰ τὰ κολοκύθια ;

Ο Φ.—'Εχω κρασιά, σιὸρ Τσιγγρέ, χιλίων δέκα χρόνων.

Ο ΤΣ.—'Εχω κι' ἐγὼ δεκαοκτὼ κι' ἐπέκεινα αἰώνων.

Ο Φ.—'Εχω κι' ἐγὼ εἰκοσιδρό...

Ο ΤΣ.—

'Εχω καὶ κἄτι ἄλλα,

ποῦ τᾶπιναν εἰς τὸν καιρὸ θαρρῶ τοῦ Μθουσάλα.

Ο Φ.—'Α βότρ σαντέ, σιὸρ Τσιγγρέ...

Ο ΤΣ.—

Εὐχαριστῶ, τσιφούτη....

Ο Φ.—'Αμμ' τί θαρρεῖτε ; .. μόνο σεῖς πῶς ἔχετεν τὰ πλούτη;

Καὶ τώρα, σὰς παρακαλῶ, ἄς πᾶμε παραέξω
κι' εἴθε τὸν Μεγαλόσταυρον ὀργήγορα νὰ βρέξω.

(Ὑνῶ οἱ δὲ φιλονεικοῦν περὶ τοῦ τί στοιχίζει
τὸ ἓνα κι' ἄλλο τῶν κρασίων, τὸ κοτιλλιὸν ἀρχίζει,
ἀλλὰ οἱ βασιλόπαιδες τὸ στρίβουν ἀπ' τὴ σάλα
κι' ἀκολουθεῖ ὁ Φασουλὴς ὡς κάτω εἰς τὴν σκάλα.
Τὸ κοτιλλιόν, τὸ κοτιλλιὸν ἀρχίζει ὁσονούπω

καὶ δένονται καθίσματα ἐν ταραχῇ καὶ γδοῦπω,
κι' ἀφρίζει κάθε πετεινὸς καὶ καθεμὶνὰ κλωσσο
κι' ὡς σύμβολα μοιράζονται καὶ κέρματα καμπόσα,
κι' ἐνῶ στιγμὰς οἱ χορευταὶ διέρχονται ὁλοῦνται
ἐξαίφνης διὰ τὸν Ζερὺ τῆς Γαλλικῆς Προεδρίας
τοῦ Φασουλῆ καὶ Περικλῆ τσακόνονται ἢ κόρται,
φωνάζει δὲ ὁ Δαμαλᾶς «ὦ τέμπορα ! ὦ μέρες!»
Καὶ ἄλλος νέος γίνεται καυγᾶς περὶ ἐρώτων
καὶ ὅλοι τρέχουν πρὸς αὐτὸν μετὰ κραυγῶν καὶ κρότων
κι' ὁ παππαγάλος τοῦ Ζερὺ τὴ μύτη κουτσουλάει
κι' αὐτὸς τὸν βλέπει ἐκθαμβὸς καὶ μόνος του γελᾷ.)

(Ὑνῶ δὲ τόση σύγχυσις καθ' ὅλα ἐπεκράτει
κι' ἔξω φρενῶν ὁ Δαμαλᾶς ἐφαίνετο πῶς ἦτον
ἄλλη σκηνὴ τρομακτικὴ τὸν οἶκον συνταράττει..
τὰ Φασουλάκια πλάνονται κι' ἐκεῖνα μεταξὺ τῶν.
Κι' ὁ Φασουλὴς κι' ὁ Περικλῆς χωρὶς καιρὸν νὰ γὰρ
ἓνα κλιστήρι ὁ καθεὶς γεμίζει μὲ μελάνι,
καὶ μὲς 'στὴ σάλα τοῦ χοροῦ μὲ τὸ κλιστήρι τρέχουν
κι' ἀρσενικοὺς καὶ θηλυκοὺς ἀδιακρίτως βρέχουν
καὶ τότε πᾶς συγχύζονται μικρῶν μεγάλων γλώσσων
γκρεμίζονται, τσακίζονται, πατεῖς με καὶ πατῶ σε,
μαλλίχ κουδάρια γίνονται ἰθαγενεῖς καὶ ξένοι,
καὶ φεύγουν μὲ τὰ τέσσερα καταμουτζουρωμένοι,
ὁ δὲ δεσπότης Φασουλὴς μετὰ ὀξέος τόνου
εἰς τοὺς προσκεκλημένους του φωνάζει « καὶ τοῦ
[χρόνου]

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους Ἀγγελίαις.

'Αφού πολλοὶ τὰ ἔβαλαν μ' ἐμὲ τὸν φουκαρᾶ
καὶ 'στὸν Ρωμῆδ συνδρομητὰς ἐγγράφουν ὅταν θέλουν,
γι' αὐτὸ κι' ἐγὼ ἐθύμωσα καὶ λέγω σοβαρὰ
πῶς ὅσοι μόνον πρὸς ἐμὲ τὴν συνδρομὴν δὲν στέλλουν
καὶ πληρωμῆς ἀπόδειξιν ὁ ἴδιος δὲν τοὺς κάνω,
γιὰ τοὺτους δὲν ἐνέχεται ἡ μούρη μου καθόλου,
κι' ἄς μὴ φορτόνωνται συχνὰ 'στὴ ράχη μου ἀπάνω,
νὰ μὴν τοὺς στείλω ἀναυλα κι' ἐγὼ κατὰ διχόλου.

Σειράς Ρωμῆδ ζητεῖτε μιὰς πενταετίας ; ..
'στὸ βιβλιοπωλεῖον πωλοῦνται τῆς 'Εστίας.
Τὴν ἱστορίαν δ' ὅλην αὐτῶν τῶν πέντε χρόνων
ἀντὶ δραχμῶν πενήντα θὰ σᾶς τὴν δώσουν μόνον.

Γεώργιος ὁ Λαναρᾶς, ἀγαπητὸς Βολιώτης,
καὶ φοιτητὴς ἐξαίρετος ἐκ τῶν εὐμαθεστάτων,
τῆς Ν.μικῆς ἐγένετο διδάκτωρ ἐν ταῖς πρώταις
ἐν μέσῳ ἀνευφημιῶν καὶ χειροκροτημάτων.

Ο Ρωμῆδ γνωστὸν σᾶς κάνω —
'στὴν Νεάπολιν ἀπάνω,
ἀπὸ ἐνοδοχείον Εὐδὴ,

— πῶς 'στὸ σπῆτι μου ἀνέβη,
— κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
— δρό 'στὸ λάδι, τρεῖς 'στὸ ξόδι.

— μὲ Κημεῖον, μὲ μιὰ μάνδρα, — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
καὶ μιὰ χήρα δίχως ἀνδρα, — ποῦταν ἄλλοτε μαμμῆ.

Τίτκος τοῦ Σταυριανοῦ — τοῦ ἱππέως τοῦ κλεινοῦ.

Ρωμῆδ Ἡμερολόγιον
μὲ τὸ Μαρτυρολόγιον.

Εἰς τῆς 'Εστίας ὁρίζεται τὸ βιβλιοπωλεῖον,
καὶ τρέξετε νὰ πάρετε καὶ τοῦτο τὸ βιβλίον,
ὅπου θαρρῶ πῶς ὅλους σας πολὺ ἐνδιαφέρει....
λεπτὰ πενήντα ἡ τιμὴ, καθὼς καθενας ξέρει.

Κονιὰν τοῦ Τρίπου ἔξοχον πωλεῖται 'στοῦ Πετράκη,
'στοῦ Ναύερη καὶ 'στοῦ Πυρρῆ καὶ 'στοῦ Παππαγιαννῆ,
'στοῦ Ζησιμᾶ, 'στοῦ Μπάτλα, 'στοῦ Φράγκου τοῦ μπακάλη,
κι' ὅσο κι' ἂν πίνης δὲν κτυπᾷ ποτὲ εἰς τὸ κεφάλι.
Πρὸς δὲ Νεμέας, Μυκητῶν καὶ Σικυῶνος οἶνοι,
ποῦ ἀμφοσίαν ὁ καθεὶς νομίζει ὅτι πίνει.